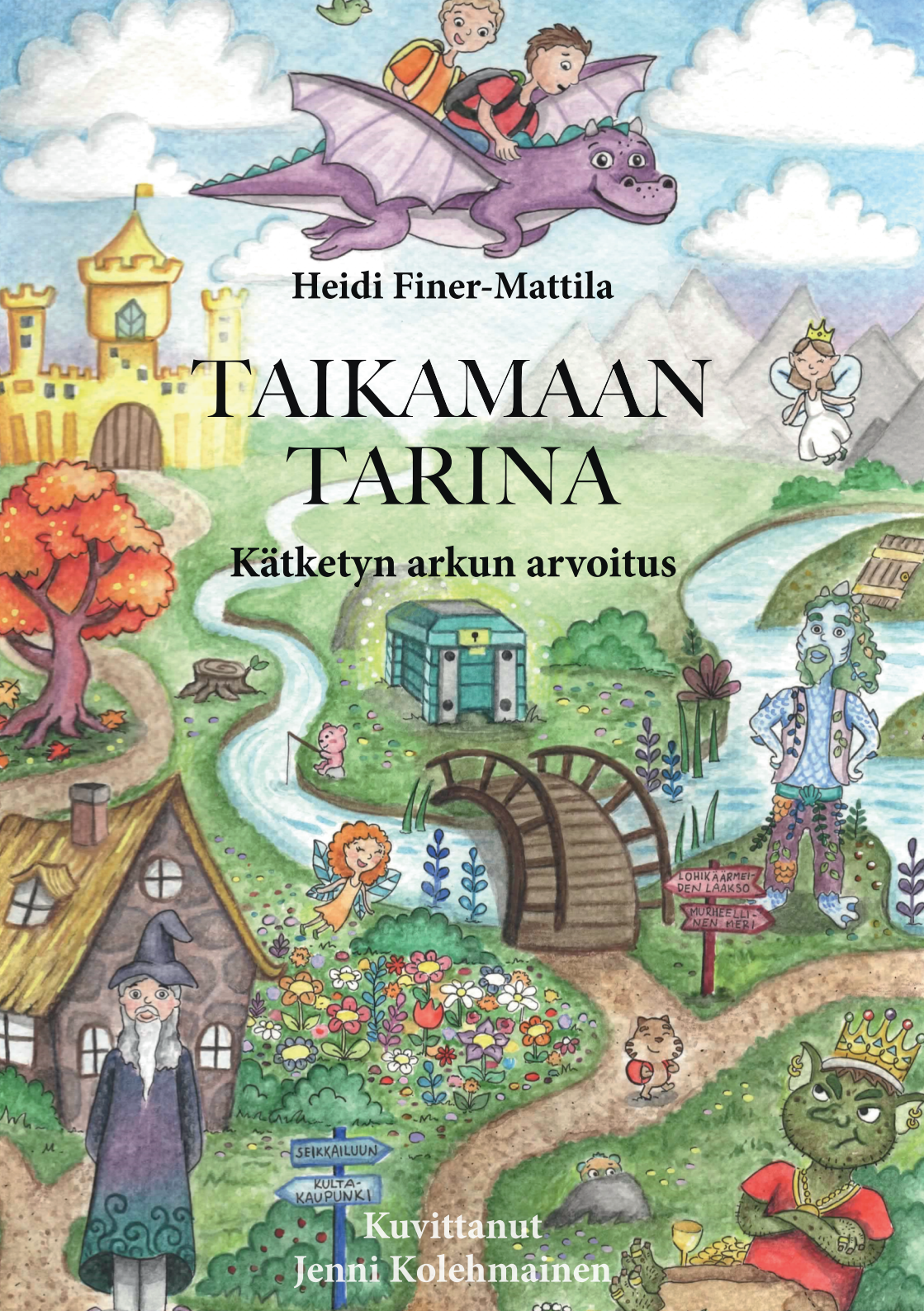

Heidi Finer-Mattila

TAIKAMAAN TARINA

Kätketyn arkun arvoitus

Kuvittanut
Jenni Kolehmainen

Heidi Finer-Mattila

TAIKAMAAN TARINA

KÄTKETYN ARKUN ARVOITUS

Kuvittanut Jenni Kolehmainen

© 2024 Heidi Finer-Mattila
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-8222-4

Esipuhe

Noin 10 vuotta sitten sain idean kahdesta pojasta, jotka lähtevät suureen seikkailuun Taikamaahan. Aloitin kirjoittamaan tarinaa ja sain hyvän alkusysäyksen liikkeelle. Kirjoitusurakka jäi kuitenkin kesken ajanpuutteen vuoksi. Vuonna 2021 kuunnellessani Nightwishin Human .:II: Nature albumin instrumentaalista osuutta tarina alkoi edetä mielessäni ja kirjoittamisprosessi sai uuden inspiraation. Kirjoitin jo suunnitellun rungon päälle tarinan valmiiksi puolen vuoden aikana. Elävänä mielessä, tuolta inspiraation keväältä, on hetki ja erityisesti metsäretki laavulle: olin ystäväperheen kuusivuotiaan Alman kanssa laavuretkellä. Kuuntelimme Nightwishia ja ideoimme tarinaan yhdessä kukkaoppaan merkitystä. Alman kanssa keksimme kuinka kukkaopas avaa kukista tehdyn valtakunnanportin luettelemalla kukkien nimiä yksitellen. Ihana inspiraatio jonka loimme yhdessä aistien metsää musiikin innoittamana. Lapsilla, joiden kanssa olen jakanut tätä kirjoitusprojektia, on ollut valtava merkitys siihen, että kirja on nyt tässä. Ilman ihmetyksen ilmeitä, syvään huokauksia ja jatka pyyntöjä en olisi saanut uskoa riittävästi siihen, että tarina pitää julkaista kirjaksi. Noin 60 lasta on jo tähän mennessä saanut kuulla tämän kertomuksen ja nyt voin jo varmuudella sanoa, että tarina vie lukijan mukanaan. Kiitos siis teille, kaikille lapsille Myrskylänmäen eskarissa olleille, 2021-24 välisenä aikana. Juuri teidän ja meidän välinen mielikuvituksen matka antoi tarinalle siivet.

Mielessäni näin aina lukiessani värikkäitä kuvia ja koin, että tarinani kaipaa niitä elävöittämään kertomusta. Ystäväperheen nuoren neidin Jennin kanssa lähdimme muodostamaan yhteistä säveltä ja tutkailimme mitä siitä syntyy. Puhuimme mahtavaa yhteistä kieltä ja olemme molemmat tyytyväisiä millaisia kuvia se mielikuvitus ja taitava piirtäjä voikaan saada aikaiseksi. Viimeisen loppusysäyksen kirjan valmiiksi saattamiseen sain, kun tämän vuoden eskarilaisen Nemon äiti kysyi mistä tätä Taikamaa kirjaa saa ostaa. “No ei mistään” oli tietenkin vastaus. Samana iltana päätin kuitenkin, että jos jollain tarinalla on noin maaginen voima, joka vetoaa lapsen kysymään vanhemmaltansa mistä tätä kirjaa voi ostaa, on sellainen julkaistava.

Kovasti on töitä paiskittu, että on saatu kirja luettavaksi kaikille niille, jotka sitä ovat odottaneet. Syvimmät kiitokset pojilleni, jotka ovat jo tarinan alkumetreillä omalla kiinnostuksellansa sysänneet kertomusta eteenpäin. Puolisolleni, joka jaksoi työskennellä kirjani taiton parissa aikapaineesta huolimatta. Sekä vanhemmilleni, jotka molemmat uskoivat tarinan voimaan ja jaksoivat innostua jälleen uudesta kirjaprojektistani.

Taikamaan tarina ja kätketyn arkun arvoitus odottaa lähtöäsi matkalle suureen seikkailuun kohti mielikuvituksen mahtavaa maailmaa.

Vihdissä 25.6.2024 Heidi Finer-Mattila

1. luku

Viimeinen yritys

Aleksi seisoo koulun pihalla. On viimeisen kouluviikon viimeinen perjantai ennen kesälomaa. Aleksilla on suuri ruskea paksu kirja kainalossaan. Tämä on viimeinen kerta, Aleksi ajattelee, mutta aikoo yrittää vielä kerran. Hän kävelee päättäväisin askelin Topin eteen, avaa kirjan lohikäärmeiden kohdalta ja tunkee kirjan Topin kasvojen eteen. ”Älä yhtään väitä, ettet sä muista, kuinka me leikittiin näitä lohikäärmeitä. Ensin me tutkittiin kaikki tieto, mitä irti saatiin, ja sitten rakennettiin mahtavat leikit lohikäärmeiden maasta ja niiden seikkailuista.”

”Mitä sä oikein selität urpo, en mä mitään muista”, Topi sanoo ja lähestyy Aleksia uhkaavasti kävellen, tämän peruuttaessa taaksepäin. ”Mä en ole todellakaan leikkinyt ikinä sun kanssa, enkä tuu leikkimäänkään. Mua ei huvita leikkiä mitään tollasia typeriä, lapsellisia mielikuvitusjuttuja. Etkö sä ymmärrä, että mä olen kato jo vähän vanhempi kuin sä, mua ei tollaiset enää kiinnosta“ Topi tiuskaisee. ”Ja sitä paitsi, lakkaa nyt jo lukemasta tällaisia pikkukakaroiden tarinoita.” Topi nappaa kirjan Aleksin kädestä ja heittää sen kuralätäkköön. ”Tulkaa kundit, mennään. Annetaan ton typerän ekaluokkalaisen jäädä tänne vähän mielikuvittelemaan.”

Aleksi syöksyy pelastamaan kirjansa lätäköstä. Hän puristaa kirjan rintaansa vasten ja kaatuu maahan polvilleen. Hän puree huuliaan

yhteen ja yrittää pidättää itkuaan. Kukaan ei saa nähdä häntä täällä itkemässä, tai kukaan ei enää ikinä halua leikkiä hänen kanssaan ja olla hänen kaverinsa, Aleksi ajattelee. Yksi toisensa jälkeen kyyneleet alkavat kuitenkin valua pitkin poskia. Koulun kello pärähtää soimaan. Aleksi säpsähtää itkunsa keskeltä ja lähtee juoksemaan kotiin.

En minä voi mennä luokkaan itku kurkussa. En halua kertoa opettajalle. Ei hän varmaan edes usko minua, jos yritän kertoa, että Topi on ollut aiemmin kaverini ja nyt hän kiusaa minua koulussa, Aleksi ajattelee. Aleksi istuu sängylleen kuivaamaan kirjan sivuja kurasta ja itkee. Tämä ei mennyt ollenkaan, niin kuin piti, Aleksi ajattelee. Aleksi oli ajatellut, että kun hän näyttäisi kirjan, jota he olivat yhdessä Topin kanssa viime kesänä lukeneet, olisi Topi muistanut heidän yhteiset hienot mielikuvitusleikkinsä ja alkanut kaivata Aleksin seuraa ja lopettanut hänen kiusaamisensa.

Koko hänen ekaluokkansa oli mennyt aivan pieleen. Kesän jälkeen Aleksi oli odottanut kuin kuuta nousevaa ensimmäistä koulupäivää. Hän pääsisi taas näkemään Topin pitkän perheloman jälkeen, ja päästäisiin leikkimään välitunneilla. Näin oli Aleksi mielessään ajatellut. Vaan, kun koitti ensimmäinen koulupäivä ja Aleksi ryntäsi Topin luokse välitunnilla, oli hän jotenkin erilainen. Topi vältteli Aleksia eikä halunnut alkaa juttelemaan hänelle mitään.

Kun Alekski oli sitten säännöllisesti yrittänyt saada Topia hänen kanssaan leikkimään, oli hän kahden muun pojan kanssa alkanutkin kiusaamaan Aleksia. ”Mistä sä oot saanut päähäs, että me ollaan jotain kavereita? Sähän oot ekalla ja mä kolmannella”, oli Topi sanonut. Sitten Alekski oli lakannut yrittämästä, mutta silti pojat vain jatkoivat hänen kiusaamistaansa. Lällättelivät, tönivät, heittelivät reppua ja hänen tavaroitansa. Äkkiä oli Alekski jo saanut mielikuvitustarinoita höpöttelevän hullun maineen niin koulussa kuin omalla luokallaankin.

Alekski ei voinut ymmärtää, mikä Topiin oli mennyt, miksi hänestä oli pitänyt kasvaa muka niin iso, etteivät mielikuvitusleikit ja hänen seuransa enää kiinnostaneet Topia. Alekski ei ollut kertonut tästä kenellekään, niellyt vain itkunsa mennessään luokkaan. Tehnyt tehtävänsä huolellisesti ja selvinnyt ensimmäisestä luokasta hienosti. Jopa opettajakin kehui, että Aleksilla menee hienosti koulussa. ”Alekski on niin taitava tekemään tehtäviä ja kirjoittamaan aineita”, oli opettaja sanonut. Äiti oli uskonut kaiken, koska luuli Topin olevan hänen kaverinsa. Äiti kai luuli hänellä olevan myös muitakin ystäviä. Mutta ei opettaja, eikä edes äiti, tiennyt, että Aleksia oli kiusattu koko ensimmäisen luokan ajan. Aleksista olisi ollut niin noloa kertoa siitä äidille, ettei Topi ollut enää hänen ystävänsä. Sitten äiti olisi soittanut Topin äidille, joka taas on Aleksin äidin hyvä ystävä, ja kertonut hänelle Topin käytöksestä. Sitten Topin äiti olisi suuttunut Topille, ja hän olisi vaan entisestään kiusannut

Aleksia. Tätä asiaa ei vain ollut voinut kertoa kenellekään, paitsi mielikuvitusystävälle. Niille Aleksi oli kertonut jokaisen tönäisyn, lyönnin, repunheiton ja haukkumisen, mutta ei kenellekään muulle. Hän ei kehdannut.

Mutta nyt suru painoi Aleksin mielen maahan ja hänen voimansa valuivat tyhjyyteen. Aleksi ei halunnut enää mennä tuohon samaan kouluun ensi syksynä. Hänen olisi kerrottava äidilleen, mitä kaikkea olikaan tapahtunut viimeisen vuoden aikana.

2. luku

Erikoinen avunpyyntö

Kesälomaa oli kulunut jo kaksi viikkoa. Äiti oli alkanut heti soitella Aleksin koulunvaihdosta, poikansa kertomisen jälkeen ja vannonut Aleksin pyynnöstä, ettei hiiskuisikaan Topin äidille asiasta. Aleks oli kuluttanut aikaa paljon sisällä pelaillen tietokoneella ja katsellen televisiota, toisin kuin viime kesänä, jolloin he olivat leikkineet pitkän kesää Topin kanssa ulkona milloin pakoillen jättiläisiä, taistellen peikkoja vastaan tai ratsastaen lohikäärmeillä. Kaikki tämä oli tietysti tapahtunut leikisti, mutta he molemmat olivat eläneet niin täysillä mielikuvitusmaailmassa mukana, että koko kesä oli hurahtanut leikkejä ja tarinoita kehitellessä. Nyt Aleksia ei huvittanut mikään, eikä hänellä ollut ketään kaveria, kenen kanssa leikkiä tällä hetkellä. Äiti ja isäkin olisivat vielä muutaman viikon töissä, joten hänen elämänsä oli toisin sanoen täysin tyhmää ja tylsää. Äiti yritti joka päivä usuttaa Aleksia ulos leikkimään ja touhuamaan, mutta ei häntä kukaan voinut pakottaa. Jos häntä ei huvittanut, niin ei huvittanut.

Alexi rouskuttaa aamiaismuroja tapansa mukaan telkkarin ääressä, kun yhtäkkiä kännykän viestiäni piippaa. Varmaan äiti muistuttelisi taas päivän askareista, Aleks ajattelee. Hän hakee kännykän pöydältä, mutta viesti ei ollutkaan äidiltä vaan Topilta.

”Mitä se typerys nyt. Varmaan alkaa kiusaamaan mua jo kännykäläkin”, Alekski jupisee, mutta avaa kuitenkin viestin lukeakseen sen.

”Voitaisko soitella, mulla on tärkeää asiaa? T: Topi.”

”Voitaisko soitella ja voitaisko soitella, mitä se oikein kuvittelee. Vitsi se on kyllä ääliö!”

Alekski naputtelee nopeasti viestin takaisin Topille: ”No ei todellakaan voida. ÄÄLIÖ. MUA EI KIINNOSTA”, Alekski on helpottunut, kun sai haukuttua Topia ääliöksi edes tekstiviestillä, ai että se tuntui hyvältä. Mutta mitä himputtia se musta oikein haluaa, Alekski pohtii. Ja mitä tärkeää asiaa sillä voi mulle muka olla. Sillä samalla hetkellä kännykkä soi. Topi soittaa. ”En varmaan vastaa”, Alekski sanoo. Kännykkä jatkaa soimistaan. ”En mä aio vastata, lakkaa nyt jo soittamasta vitsin ääliö. Okei, lyödään sitten luuri korvaan, jos ei asia mene perille.”

Ei mene kuin muutama sekunti, ja kännykkä soi taas. No mitäs, jos sillä onkin joku hätä, Alekski ajattelee yhtäkkiä ja vastaa kännykkään kuitenkin.

”Mitä asiaa?” huutaa Alekski puhelimeen. ”Olisi parasta olla jotain tärkeää, on vähän muutakin tekemistä”, Alekski valehtelee.

”Kyllä tämä on tärkeätä. Mä en tiennyt, kenelle muullekaan voisoin soittaa. Kun mä tarvitsen apua.”

”Soita hätänumeroon, jos on joku hätänä. Ei kai mun nyt sua tarvitse auttaa”, Alekski tiuskaisee.

”Ei, kun kuuntele nyt. Mä tarvitsen ihan oikeasti sun apua. Meillä kävi viime yönä murtovarkaita, ja ne vei täältä vaikka mitä. Mun äidin ja mummon kultakoruja ja muuta arvokasta on varastettu. Äiti ja isä ovat nyt poliisiasemalla selvittämässä, mitä kaikkea on viety.”

”Mitä sitten, mä en ymmärrä, miten tää liittyy muhun”, Aleksi vastaa viihäisenä edelleen. ”Kuuntele nyt loppuun, ennen kuin suutut. Äiti ja isä lähti sinne poliisiasemalle, ja mä jäin mummin kanssa kotiin. Mummi alkoi tutkia sen omia tavaroita paremmin, ja se huomasi, että häneltä oli viety sellainen kultainen avain siitä ruskeasta arkusta. Mummihan säilyttää siellä kaikkia hänen lääkerohjojansa. Mummi on sairastunut vakavasti, mutta se ei suostu käyttämään mitään muita lääkkeitä kuin niitä omia rohtojaan, ja nyt me ei saada sitä arkkua millään auki.”

”Mä en edelleenkään ymmärrä, miten mä voin teitä auttaa. Viimeksi, kun muistan, niin mä olin vaan joku typerä räpäle kakara. Mistä mä olisin saanut nyt jostain sellaiset supervoimat, että mä voisin avata sen arkun teille?” Aleksi tyylyttää Topia.

”Voisitko sä tulla tänne meille sen ruskeakantisen kirjan kanssa, niin me selitetään mummin kanssa sulle, mitä me voidaan sun kanssa tehdä.”

”Siis nyt sä vasta tyhmä olet! Luuletko sä oikeasti, että mä olen ihan typerä? Kyllä mä tiedän, että sä naurat sun kavereiden kanssa, kun saavun tyhmänä paikalle.” Aleksi tuohtuu ja lyö luurin Topin korvaan.

Hän aivan kihisee kiukusta, olisihan se pitänyt arvata, että nyt alkaa kiusaaminen jo kännykälläkin, Alekski ajattelee.

Topi soittaa taas uudestaan. Alekski antaa puhelimen soida. Topi jatkaa, kunnes puhelu menee vastaajaan. Alekski odottaa kuumeisesti, vaikka uskookin jutun olevan pelkkää pilaa, mutta kuuntelee kuitenkin vastaajaan menevän viestin. ”Tässä on Topin mummi Birgitta hei. Topi käski minun soittaa, kun sanoit, ettet kuulemma usko häntä. Meillä on täällä nyt oikeasti hätä. Mutta minä olen keksinyt keinon, miten sinä ja Topi voisitte auttaa minua saamaan arkun auki. Topi kertoi, että sinulta löytyy kirja, jossa hän uskoo nähneensä kuvan minun rohtoarkustani, joten jos sinä voisit tulla tänne sen kirjan kanssa, niin voitaisiin aloittaa siitä. Olisitko niin ystävällinen? Minä tiedän, että sinä olet kunnon poika ja molemmat olette, nyt on vaan tainnut tapahtua väärinkäsityksiä. Hei hei ja toivottavasti voisit saapua pian.”

Ei voi olla totta, Alekski ajattelee, Topi puhui sittenkin totta ja tarvitsee minun apuani. Alekski ei voi vielääkään ymmärtää, miten hän voisi auttaa Topin mummia arkun avaamisessa, mutta ei hän kai voi avunpyynnöstäkään kieltäytyä.

3. luku

Kirjan mysteeri

Aleksi nappaa repun selkäänsä ja pakkaa sinne ison ruskean kirjan ja sadetakin varulta mukaan, hyppää pyöränsä selkään ja lähtee polkemaan kohti Topin kotia.

Aleksilla on hyvää aikaa pyöräillessä pohtia kaikkia aamun tapahtumia. Hän on aivan pyörällä päästään, mutta se, että Topi tarvitsee häntä, tuntuu kuitenkin hänestä hyvältä. Silti hän ei voi unohtaa Topin mummin lausetta siitä, että kaikki tapahtunut on jotain väärinkäsitystä. Siitä Aleksi ei todellakaan ole yhtä mieltä. Siinä ei ole mitään epäselvää, etteikö Topi olisi kiusannut häntä koulussa. Sellaista ei voi vain käsittää väärin ja piste. Ehkä Birgitta ei tiedä kaikkea Topista, tai sitten hän on sujuvasti valehdellut mummillensa.

Aleksi kurvaa Topin pihaan, ja samalla hetkellä hän jo juoksee Aleksia vastaan.

”Tuu äkkiä sisälle, niin katsotaan sitä kuvaa siitä arkusta.” Topi repii Aleksia nopeasti keittiöön, jossa Birgitta istuu pöydän ääressä. ”Oi kiitos rakas lapsukainen, että tulit. Kun me huomasimme, että avain oli ryöstetty arkusta, muisti Topi heti, että olitte nähneet samanlaisen kuvan arkustani sinun kirjassasi. Katsotaanpa sitten, onko se kuva todella minun rohtoarkustani.”

Birgitta ottaa kirjan käteensä ja myhäilee katsellen kirjaa kuin tun-
tien sen. ”Jaahas, tämä onkin tuttu kirja Aleksi, enkös minä ole
antanut tämän Topi sinulle, kun olit pienempi?”

”Juu, kyllä se on se kirja mummi, mutta minä annoin sen viime
kesän jälkeen Aleksille, kun minua ei enää huvittanut lukea sitä. Ne
olivat jo hiukka lapsellisia tarinoita minulle.”

”Vai lapsellisia?” Birgitta katsoo Topia tuimasti ja nyökkää Aleksin
suuntaan. ”Tämä kirja on kuulkaas lapsikullat aika harvinainen kirja,
sen sanon vaan. Tämä on myös perintökirja. En edes tiennyt Topi
sinun anta-neen tämän Aleksille. Onneksi sinä Aleksi pidit tämän.
Nyt olisim-me pulassa, jos olisit pistänyt kirjan eteenpäin. Tämä on
paljon ar-vokkaampi, kuin ymmärrätekään. Näytäpä sitten Topi,
missä kohtaa olitkaan nähnyt sen minun arkkuni.”

Topi kääntelee vauhdilla kirjan sivuja eteenpäin ja taaksepäin mutis-
ten samalla jotain peikoista. ”Tässä se on. Minä muistin, että se oli
jotenkin tässä samassa kohdassa peikkojen kanssa. Katso nyt
mummi, eikös vaan se olekin se sama arkku kuin sinulla”, Topi
sanoo näyttäen samalla kirjan kuvaa mummilleen.

”Voi, kyllä sinä olet aivan oikeassa. Tuon täytyy olla minun arkkuni.
Nuo kultaiset vanteet ovat samanmuotoiset ja tuossa kyljessä on
tuollainen samanlainen symboli kuin minun arkussani.”

Topi lukee kuvan alapuolella olevan tekstin. ”Tässä kirjassa sano-
taan, että arkku kuului Taikamaan vanhalle entisaikojen peikkojen
hallitsijasuvulle. Arkkuja oli valmistettu kaksi kappaletta. Toinen

niistä oli hyvien taikojen loitsuarkku ja toinen pahojen taikojen loitsuarkku. Molemmat arkut avautuivat kuitenkin vain yhdellä kultaisella avaimella. Entisaikojen peikoille oli tyypillistä, että pahoina päivinä hallitsija loitsi jotain ikävää muille Taikamaan kansoille ja asukkaille. Hyvinä ja iloisina päivinä taas hallitsijapeikko käski hyvien taikojen loitsuarkun taikoa jotain hauskaa koko kansalleen. Molemmat arkut tuottivat huvia peikoille. Mutta aikojen saatossa peikkoja alkoi huvittamaan yhä enemmän ja enemmän häiritä muita Taikamaan kansalaisia pahoilla loitsuillaan. Eräänä päivänä Taikamaan kuningatar antoi noidille tehtäväksi ryöstää tuo pahojen loitsujen arkku ja kätkeä arkku luolaan lukkojen taakse niin, ettei kukaan enää Taikamaassa joutuisi kärsimään pahojen loitsujen arkusta kenenkään takia. Noidat onnistuivat ryöstöretkessään, ja vielä tänäkin päivänä pahojen loitsujen arkku sijaitsee luolan sisällä lukitun oven takana.”

Yhtäkkiä Birgitta jatkaa tarinaa lukematta sitä kuitenkaan kirjasta. ”Ryöstön huomattessaan peikot turhautuivat niin, että heittivät myös hyvien taikojen arkun syvälle peikkovuoren kuiluun avaimineen päivineen.”

”Mummi, miten sä voit tietää, mitä siinä kirjassa lukee?”

”Siksi, että minä olen saanut tämän arkun noitaheimoltani Taikamaasta. Noitaheimolaiset saivat pelastettua tuon arkun peikkojen vuoren kuilusta, ja se on ollut siitä lähtien noitien heimon omaisuutta.”

”Siis, mutta tarkoittaako se sitten, että tämä teksti täällä kirjassa on muka oikeasti totta?” kysyy Topi mummitaan. Birgitta nyökkää hymyillen.

”Kyllä vain lapsikulta. Kaikki tästä kirjasta lukemanne on oikeasti totta eikä vain satua, niin kuin olette luulleet. Taikamaa on oikeasti olemassa, ihmiset eivät vain ole käyneet siellä, koska he eivät usko sen olevan oikeasti olemassa. Mutta te uskotte, eikö niin? Siksi minä uskonkin teidän voivan auttaa minua saamaan lääkkeeni tuosta arkusta. Tässä vain taitaa olla kysymys myös hiukan isommista asioista kuin minun lääkkeeni ja sairauteni. Sillä pahoin pelkään, että peikot ovat saattaneet saada arkun pois luolasta ja ovat ottaneet nyt meidän arkun avaimen avatakseen pahojen taikojen arkun. Arkku on erittäin vaarallinen peikkojen käsissä. He ovat jo pitkään kaavailleet vallankaappausta meiltä Taikamaan hyväntahtoisilta taruolennoilta. Todennäköisesti tavoitteenaan heillä on orjuuttaa kaikki muut taruolennot omaan hallintaansa ja saada kaikki Taikamaan rikkaudet itselleen. Peikkojen elämän tärkein asia ovat aina olleet rikkaudet ja muiden kärsimys.”

”Mä en edelleenkään ymmärrä, mitä me voidaan Topin kanssa tehdä. Ei kai me nyt pelkän uskomisen avulla saada arkkua auki?” Aleksi kysyy epäillen. ”Ette tietenkään, siinä sinä olet aivan oikeassa. Mutta te voitte lähteä Taikamaahan hakemaan avainta ja palauttaa rauhan Taikamaahan” Birgitta sanoo.

Kun kesälomasta on kulunut jo kaksi tylsää viikkoa, Aleksi huomaa olevansa todella yksinäinen. Hauskat mielikuvitusseikkailut Topin kanssa ovat vain muisto viime kesästä ja ajasta, jolloin Topi ja Aleksi olivat vielä ystäviä. Yhtäkkiä puhelin soi ja yllättävää kyllä Topi soittaa. Minkä ihmeen takia Topi soittaa hänelle? Eihän hänen seuransa ole enää Topia kiinnostanut. Koko ensimmäisen luokan ajan Topi oli vain kiusannut häntä.

Mysteerisen puhelun jälkeen selviää, että Topin kotona on käynyt varkaita. Ryöstön kohteena on ollut muun muassa Topin mummin arkku, josta on ryöstetty avain. Nopeiden käänteiden johdosta Topin mummi Birgitta paljastaa pojille heidän lukemansa Taikamaan tarinoiden olevankin totta ja lähettää heidät Taikamaahan. Poikien harteille lankeaa koko Taikamaan pelastaminen häijyjen peikkojen loitsuja vastaan. Aleksin ja Topin ystävyys joutuu puntariin, kun luottamusta vaaditaan molemmin puolin. Seikkailusta ja vaikeuksista täytyy selvitä yhdessä. Pystyykö Aleksi unohtamaan menneet ja antamaan poikien ystävyydelle vielä kerran mahdollisuuden.

Taikamaan tarina ja kätketyn arkun arvoitus on kiehtova kertomus, joka tempaa lukijan mukaansa. Tarina kertoo kahden pojan ystävydestä, luottamuksesta ja jännittävistä seikkailuista, joita pojat kohtaavat Taikamaassa. Koko Taikamaan asukkaiden voimat ja keinot pitää yhdistää taistelussa peikkohallitsija Räkäröhnön viheliäisiä suunnitelmia vastaan. Onneksi poikien mukaan saadaan apujoukkoja kuten Velho Veijari, Luca lohikäärme, kukkaopas Tildaa unohtamatta.

Reppu seikkailuun on pakattu ja matka odottaa.

